

06-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে ঘৰত বহিয়ে ভগৱান পিতাক পাই গ'লা সেয়েহে অপাৰ সুখত থাকিব লাগে, বিকাৰৰ বশ হৈ সুখ হেৰুৱাই পেলাব নালাগে"

*প্ৰশ্ন:- তোমালোকৰ মাজত কাক ভাগ্যৱান আৰু কাক ভাগ্যহীন বুলি কোৱা হ'ব?

*উত্তৰ:- ভাগ্যৱান সেইসকল যিয়ে আনকো নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰে, সকলোকে সুখ দিয়ে আৰু ভাগ্যহীন সেইসকল যিয়ে মাথো শোৱে আৰু খায়। ইজনক সিজনক দুখ দি থাকে। পুৰুষাৰ্থত টিলা হোৱা কাৰণেই ভাগ্যহীন হৈ যায়।

*প্ৰশ্ন:- যিসকল সন্তানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰ অপাৰেচন সফল হয়, তেওঁলোকৰ চিন কি হ'ব?

*উত্তৰ:- তেওঁলোকে মায়াৰ ধুমুহাত বাৰে বাৰে পৰি নাযাব, খুন্দা নাখাব। তেওঁলোকৰ চলন দিৱ্য হ'ব। ধাৰণা ভাল হ'ব।

*গীত:- আকাশ সিংহাসন এৰি ধৰণীলৈ আহা....

ওম শান্তি। শিৱ ভগৱানৰ বাণী বা এনেকৈও ক'ব পাৰি যে গীতাৰ ভগৱান শিৱ ভগৱানৰ বাণী। গীতাৰ নাম লোৱা হয় কিয়নো গীতাখনকেই খণ্ডন কৰা হৈছে। সকলো কথাৰ মূল এয়ে যে গীতা শ্ৰীকৃষ্ণ সাকাৰ দেৱতাই শুনোৱা নাই অৰ্থাৎ শ্ৰীকৃষ্ণই ৰাজযোগ শিকোৱা নাই নতুবা কৃষ্ণৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা নহয়। কৃষ্ণক নিৰাকাৰ ভগৱান বুলিতো ক'ব নোৱাৰি। কৃষ্ণৰ চিত্ৰই বেলেগ। নিৰাকাৰৰ ৰূপ বেলেগ, তেওঁ হ'ল পৰম আত্মা। তেওঁৰ কোনো শৰীৰ নাই। আৱাহনো কৰে - হে ভগৱান, ৰূপ সলনি কৰি আহা। তেওঁ কোনো জীৱ-জন্তুৰ ৰূপতো নধৰে। মানুহতো জীৱ-জন্তুৰ ৰূপো দি দিলে। কচ্ছ, মৎস অৱতাৰ, বৰাহ অৱতাৰ... কিন্তু তেওঁ স্বয়ং কৈছে মই এই ৰূপ ধৰাই নাই। মইটো নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰিব লাগে। কৃষ্ণই সৃষ্টি ৰচনা কৰিব নালাগে। ব্ৰাহ্মণ কুলৰ ৰচোতা হৈছে ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মা আৰু কৃষ্ণৰ মাজত বহুত অন্তৰ আছে। ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰা হয়। কৃষ্ণৰ মুখেৰে দেৱতা ৰচনা কৰা হয় - এনেকৈতো ক'তো লিখা নাই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা যে গোটেই দুনিয়াত এনে কোনো নাই যাৰ বুদ্ধিত এইটো আছে যে নিৰাকাৰ পৰমাত্মাই সাকাৰলৈ আহি আত্মাসকলক জ্ঞান দিয়ে। জ্ঞান লওঁতাও আত্মা আৰু দিওঁতাও আত্মাই হয়। আধাকল্পৰ পৰা ভিন্ন ভিন্ন ৰূপেৰে মাতা-পিতা, গুৰু-গোঁসাই আদি সকলো দেহধাৰীয়ে পৰস্পৰক কিবা নহয় কিবা মত দি আহিছে। এতিয়া এই সময়ত "তুমিৰ মাতা-পিতা..." ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱা হৈছে। এই মহিমা এজনৰে গোৱা হয়। পিতাই কয় তোমালোকৰ যিসকল লৌকিক মাতা-পিতা, বন্ধু, গুৰু-গোঁসাই আছে সেই সকলোৰে মত এৰি দিয়া। ময়েই আহি তোমালোকৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু, বন্ধু আদি হওঁ। মোৰ মততে সকলোৰে মত সোমাই আছে সেয়েহে মোৰ এজনৰ মতত চলাটোৱেই ভাল কথা। পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিশ্চয় এতিয়াই মত দিব। এই পৰম আত্মাই তোমালোক আত্মাসকলক মত দিয়ে আৰু তেওঁলোকে যি মত দিয়ে সেয়া মনুষ্য মত। বাস্তৱতে তেওঁলোকো আত্মাই যিয়ে ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা মত দিয়ে কিন্তু মনুষ্য নাম ৰূপৰ জালত আবদ্ধ হৈ আছে সেয়েহে এই ৰহস্যক নাজানে। তেওঁলোকে কয় বুদ্ধি নিৰ্বাণ ধামলৈ গ'ল। কিন্তু বুদ্ধি হৈছে শৰীৰৰ নাম। সেই শৰীৰতো কলৈকো নাযায় বা অমুক বৈকুণ্ঠলৈ গ'ল, তেওঁলোকে শৰীৰৰহে নাম ল'ব। এনেকৈ নকয় যে তেওঁ শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে আৰু তেওঁৰ আত্মা গ'লগৈ। এনেকৈতো কোনো নাযায়। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আত্মাই স্বৰ্গলৈ যাব লাগিব। আত্মা স্বৰ্গৰ পৰা ইয়ালৈ নাহে, সকলো পৰমধামৰ পৰাই আহে। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে জানা যে এই সৃষ্টিত প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা সকলৰ আত্মাই আছিল, যিসকলে সত্যযুগত অভিনয় কৰিলে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় আছে। অৱশ্যে তোমালোকে সেয়া বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা, দেহ-অভিমানত আহি যোৱা, কোনেও পূৰ্ণ ৰীতিৰে যত্ন কৰিব নোৱাৰে। মায়া

এনেকুৱা যে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ নিদিয়। নিজেই এলেহুৱা হ'লে মায়াই আৰু বেছিকৈহে এলেহুৱা কৰি দিয়ে। বিশ্বৰ মালিকে স্বয়ং নিজেই পঢ়াই, যি জনৰ মাজত মাতা-পিতা, বন্ধু-সখা, গুৰু সকলো সম্বন্ধৰে শক্তি নিহিত হৈ আছে। এই মহিমা একমাত্ৰ নিৰাকাৰ পৰমাত্মাৰ, কিন্তু মানুহে বুজি নাপায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি সকলোৰে আগত গৈ মহিমা গাই থাকে।

তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকলে ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ ঘূৰি আহিছো। এতিয়া এয়া অন্তিম জন্ম। এইটো কথা সকলো সময়তে মনত ৰাখিব লাগে। এই জ্ঞান অতি সুখকৰ। এনেকুৱা বেহদৰ পিতাই স্বয়ং আহি তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কাকোকে লগ নকৰে। বিবেকেও কয় যে যিসকল পৰমাত্মাৰ সন্তান হৈছে তেওঁলোকৰ সুখৰ পাৰাপাৰ থাকিব নালাগে। কিন্তু লোভ, মোহ আদি বিকাৰ আহিলে সেই সুখক দমন কৰি দিয়ে। এই বিকাৰবোৰেই গোটেই দুনিয়াৰ সুখক দমন কৰি দিছে। তোমালোকেতো ঘৰত বহিয়েই পিতাক পাইছা। পিতা ভাৰতলৈ আহিছে। ভাৰতবাসীৰ কাৰণে ভাৰতেই ঘৰ নহয় জানো। কিন্তু আহিবতো নিশ্চয় এখন ঘৰতেই। এনেকুৱা নহয় যে ঘৰে-ঘৰে আহিব। তেনেহ'লেতো সৰ্বব্যাপী হৈ যাব। তেওঁ নিশ্চয় আহিবই, আহি পতিত সকলক পৱিত্ৰ বনাব। দুনিয়াই ভাবে কৃষ্ণ আহিব। কিন্তু তোমালোকে জানা যে পৰমপিতা পৰমাত্মা ইতিমধ্যে আহিছেই, যি পতিত-পাৱন, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰ নাম বাস্তৱত ৰুদ্ৰ। এইটো আটাইতকৈ ডাঙৰ ভুল। যেতিয়া এইটো বুজিব যে সেই বেহদৰ পিতা গোটেই সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা হয় তেতিয়া আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। এনে পিতাৰ পৰাটো নিশ্চয় ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা যাব। কৃষ্ণৰ পৰাতো ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা নাযায়। এই কথাবোৰৰ ওপৰত কাৰোৰেই বুদ্ধি নচলে। দুনিয়াততো সকলোৱেই শূদ্ৰ সম্প্ৰদায়ৰ। ব্ৰাহ্মণো কেৱল নামতহে আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিলেহে আনকো পৰিচয় দিব পাৰিবা। কৃষ্ণকটো সকলোৱে জানে। মাথোন কোনোৱে কয় ৰাধা-কৃষ্ণ স্বৰ্গৰ আকৌ কোনোৱে দ্বাপৰলৈ ঠেলি দিয়ে, এয়াও ভুল কৰি দিলে। ঈশ্বৰতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰহে জ্ঞান আছে। আসুৰী সম্প্ৰদায়ে জ্ঞান ক'ৰ পৰা পাব? যদিওবা গায় - পতিত-পাৱন... কিন্তু নিজক পতিত বুলি নাভাবে। স্বৰ্গৰ কথাতো একোৱে নাজানে। কেৱল নাম মাত্ৰ কৈ দিয়ে, এইটোও বুজি নাপায় যে দেৱতা সকল স্বৰ্গৰ বাসিন্দা আছিল। তোমালোকে যেতিয়া বুজাই দিয়া তেতিয়াহে চকু মুকলি হয়। মায়াই চকুৱেই বন্ধ কৰি দিছে। প্ৰাচীন ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল সেয়াও নাজানে। আমিও জনা নাছিলো। এইটো তোমালোকে বুজি পোৱা যে অন্য ধৰ্মবোৰ পিছত আহিছে। দেৱতাসকলৰ সময়ত এই ধৰ্মবোৰ নাছিল। তেন্তে নিশ্চয় তাত সুখেই সুখ আছিল। পিতাই সন্তানসকলক ৰচনাই কৰে সুখৰ কাৰণে। এনে নহয় যে সুখ দুখ দুয়োটাই দিয়ে। লৌকিক পিতাইও সন্তান বিচাৰে তেওঁক ধন-সম্পত্তি দিবৰ কাৰণে, দুখ দিবৰ কাৰণে নহয়। এইটো এতিয়া আমি বুজাও যে দ্বাপৰৰ পৰা লৌকিক পিতাইও দুখেই দি আহিছে। সত্যযুগ, ত্ৰেতাত দুখ নিদিয়। ইয়াত মাতা-পিতাই সন্তানক মৰমটো বহুত কৰে, কিন্তু পিছত সন্তানক কাম বিকাৰলৈ ঠেলি পঠিয়াই। সেয়েহে দুখ আৰম্ভ হৈ যায়। সত্যযুগত এনেকুৱা নহয়। তাত দুখৰ কথাই নাই। এয়া পিতাই বহি বুজায়। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম ভিত্তিকহে বুজি পোৱা। তোমালোকৰ এই জ্ঞান যোগৰ দ্বাৰা অপাৰেচন হৈ আছে। অৱশ্যে কাৰোবাৰ কৃতকাৰ্য্য হয়, কাৰোবাৰ নহয়। যেনেদৰে চকুৰ অপাৰেচন কৰালে কাৰোবাৰ ঠিক হৈ যায়, কাৰোবাৰ অলপমান খুটিনাটি ৰৈ যায়, কাৰোবাৰ চকু একেবাৰে বেয়া হৈ যায়। তোমালোকে এতিয়া তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। বুদ্ধি ৰূপী নেত্ৰ খুলি গলে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ লাগি যায়। কাৰোবাৰ সম্পূৰ্ণ খোল নাথায়, ধাৰণা নহয়, দৈৱী চলনো নহয়। মায়াৰ ধুমুহাত ক্ষণে-ক্ষণে বাগৰি পৰে। এফালে ২১ জন্মৰ সুখ দিওঁতা ওস্তাদ, অন্যফালে আছে দুখ দিওঁতা ৰাৱণ। তেওঁকো ওস্তাদ বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় মইতো কাকোকে দুখ নিদিওঁ। মই সুখ দিওঁতা হিচাপে প্ৰখ্যাত। সত্যযুগ, ত্ৰেতাত সকলো সুখী আছিল, সুখ দিওঁতা আন কোনোবা আছে। এইটোও কোনোৱে নাজানে যে ৰাৱণৰ ৰাজ্য কেতিয়া পৰা আৰম্ভ হয়। আধাকল্প ৰামৰাজ্য, আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্য। এয়া হৈছে ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণৰাজ্যৰ কাহিনী। কিন্তু এইটোও কাৰোৱাৰ বুদ্ধিত বৰ কষ্টৰেহে ধাৰণা হয়। কিছুমান একেবাৰে তথৈৰচ (জৰ্জৰিত) অৱস্থাত আছে যিয়ে একোৱেই বুজি নাপায়। মনুষ্যই যিমনে অধ্যয়ন কৰে সিমনে ভাব-ভংগীও আহি থাকে। জাক-জমক হৈ থাকে। আমাৰ আকৌ গুপ্ত জাক-জমক। আন্তৰিক নাৰায়ণী নিচাত থাকিলে বৰ্ণনাও কৰিব, অন্যকো বুজাব। এই পঢ়াই ৰজাৰো ৰজা বনাই দিয়ে। কংগ্ৰেছী

লোকসকলে ৰজাৰ নাম শুনা মাত্ৰকে উত্তেজিত হৈ পৰে কাৰণ পিছৰ ৰজাসকলে আৰামপ্ৰিয় জীৱন অতিবাহিত কৰি গৈছে। কিন্তু এইটোও পাহৰি গ'ল যে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকল ৰজা-ৰাণী আছিল। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ পিতাৰ পৰা শক্তি লৈ ২১ জন্মৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লোৱা। এই সত্য নাৰায়ণৰ কথা অতি প্ৰখ্যাত। কিন্তু বিদ্বান, আচাৰ্য্য সকলেও নাজানে। গীতাৰ কিমান আড়ম্বৰ বনায়। লাখজনে শুনে কিন্তু একো বুজি নাপায়। এতিয়া এই বেচেৰাসকলক কোনে জগাব? এইটো তোমালোক সন্তানসকলৰ কাম। কিন্তু বহুত কম সন্তান আছে যিয়ে আনক জগাই তুলিব পাৰে, যিয়ে যিমানে আনক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব সিমানে উচ্চ পদবী পাব। পিতাই কয় - যি হৈ গ'ল সেয়া হৈ গ'ল, ড্ৰামাত এনেকৈয়ে আছিল। ভৱিষ্যতৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা। নিজৰ চাৰ্ট চোৱা- ইমান সময় কি ধাৰণা কৰিলো? কোনোৱা ২৫-৩০ বছৰৰ, কোনোৱা এক মাহৰ, কোনোৱা ৭ দিনৰ সন্তান। কিন্তু নতুন সকলে ১৫-২০ বছৰৰ সকলতকৈও আগবাঢ়ি যায়। বিস্ময়কৰ নহয়নে! তেওঁলোকে ক'ব মায়া অতি প্ৰবল বা ড্ৰামাই এনেকুৱা। কিন্তু ড্ৰামাৰ ওপৰত এৰি দিলে পুৰুষাৰ্থ ঠাণ্ডা হৈ যায়। বুজি লয় আমাৰ ভাগ্যত নাই।

তোমালোক সকলো ভাগ্যৱান তৰা হোৱা। তোমালোকৰ তুলনা তৰাৰ লগত কৰা হয়। তোমালোক এই সৃষ্টিৰ তৰা। সেই স্থূল তৰাই মাথো পোহৰ দিয়ে। তোমালোকেতো মানুহক জগোৱাৰ সেৱা কৰা। দুখী সকলক সুখী বনোৱা। মানুহে এই তৰাবোৰক নক্ষত্ৰ দেৱতা বুলি কয়, সঁচা দেৱতাতো তোমালোকহে হোৱা। সেই তৰাবোৰক দেৱতা বুলি কোৱা হয় কিয়নো সেয়া ওপৰত থাকে। আচলতে দেৱতাসকল তেনেকৈ ওপৰত নাথাকে। থাকেতো এই সৃষ্টিতেই কিন্তু মানুহতকৈ নিশ্চয় উচ্চ হয়। সকলোকে সুখ দিয়ে, যিয়ে ইজনে সিজনক দুখ দিয়ে তেঁওক ভাগ্যৱান তৰা বুলি জানো কোৱা হ'ব! ভাগ্যৱান আৰু ভাগ্যহীন এই সময়তে হয়। যিয়ে আনকো নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলে তেওঁক ভাগ্যৱান বুলি কোৱা হয়। যিয়ে কেৱল শোৱে আৰু খায় তেওঁক ভাগ্যহীন বুলি কয়। স্কুলতো এনেকুৱা হয়। এয়াও অধ্যয়ন। বুদ্ধি খটুৱাই কাম কৰিব লাগে। ৰাধা-কৃষ্ণক ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ ভাগ্যৱান বুলি কোৱা যায়। ৰাম-সীতাৰ দুটা কলা কম হৈ গ'ল। অনুত্তীৰ্ণ হ'ল। সকলোতকৈ এক নম্বৰ ভাগ্যৱান হ'ল লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। তেওঁলোকো এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই এনেকুৱা হৈছে। পুৰুষাৰ্থ কমকৈ কৰিলে ভাগ্যহীন হৈ যায়। তোমালোককতো পিতাই নিজেই পঢ়ায়। তোমালোক বিদ্যাৰ্থীসকলেই গোপ-গোপিকা হোৱা। আচলতে এই নাম সত্যযুগৰ পৰা ওলাইছে। তাত ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী সকলে খেলাধূলা কৰে সেয়েহে প্ৰিয় নাম গোপ-গোপিকা ৰাখি দিয়ে। তেওঁলোকক কৃষ্ণৰ লগত দেখুওৱায়। ডাঙৰ হৈ গ'লে গোপ-গোপিকা বুলি নকয়। সকলোৱেইতো ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী হ'ব। কোনো দাস-দাসী বা বাহিৰৰ গাঁৱৰ লোকৰ লগততো নেখেলে। মহললৈ বাহিৰা লোক আহিব নোৱাৰে। কৃষ্ণই বাহিৰৰ যমুনা আদিলৈ নাযায়। নিজৰ মহলৰ ভিতৰতে খেলে। ভাগৱতত বহুতো অলাগতিয়াল কথা লিখি দিছে। কলহ ভণ্ডা.... আদি আচলতে এনেকুৱা একো নাই। তাত বহুত ৰীতি-নিয়ম থাকে। গতিকে পিতাই কিমান বুজাইছে, কয় যে শ্ৰীমতত চলা। এই সময়ত তোমালোকে সুখেই সুখ পোৱা। তেওঁৰ কিমান মহিমা। সকলোৰে দুখ দূৰ কৰি সুখ দিয়ে। পিতাই কয় কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। এই পিতাই আহি নপঢ়ালে আমি জানো পঢ়িব পাৰিলোহেঁতেন? তেওঁ আটাইতকৈ মৰমীয়াল পিতা। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ মত দিয়ে - "মনমনাভৱ"। মোক স্মৰণ কৰা। চক্ৰক মনত পেলোৱা। ইয়াতেই সকলো জ্ঞান আহি যায়। তেওঁলোকে কেৱল বিষ্ণুৰ হাতত স্বদৰ্শন চক্ৰ দেখুৱায়, কিন্তু অৰ্থ একো নাজানে। আমি এতিয়া জানো যে শঙ্খ হৈছে জ্ঞানৰ, যি নিৰাকাৰ পিতাই দিয়ে। বিষ্ণুয়ে জানো দিয়ে! আৰু দিয়েও মনুষ্যক যিয়ে পিছত দেৱতা অথবা বিষ্ণু হয়। কিমান মিঠা জ্ঞান! গতিকে কিমান সুখেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তানসকলক স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ। কিন্তু সন্তানসকলে স্বদৰ্শন চক্ৰ বহুত কমকৈ চলায়। কিছুমানেতো একেবাৰেই নচলায়। পিতাইতো নিতৌ কয় - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তানসকল... এয়াও আৰ্শীৱাদ পোৱা। অচ্ছা - মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মাৰ পিতাৰ নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এজন পিতাৰ মতত পিতা, শিক্ষক, গুৰু, বন্ধু আদিৰ সকলো মতেই সোমাই আছে, সেয়েহে তেওঁৰ মততহে চলিব লাগে। মনুষ্যৰ মতত নহয়।
- (2) যি হৈ গ'ল তাৰ চিন্তন নকৰি পুৰুষাৰ্থত আগবাঢ়ি যাব লাগে। ড্ৰামা বুলি কৈ থমকি যাব নালাগে। আনক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** মনোযোগ আৰু অভ্যাসৰ নিজস্ব সংস্কাৰৰ দ্বাৰা নিজৰ তথা সকলোৰে সেৱাত সফলতামূৰ্ত হোৱা।

ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ নিজস্ব সংস্কাৰ “মনোযোগ আৰু অভ্যাস”। সেইবাবে কেতিয়াও মনোযোগ (attention) দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত চিন্তিত (tension) হ'ব নালাগে। সদাই নিজৰ সেৱা আৰু আনৰ সেৱা একেলগে কৰা। যিয়ে নিজৰ সেৱা এৰি আনৰ সেৱাত লাগি থাকে তেওঁ সফলতা লাভ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে দুয়োটাৰে সমতা বজাই ৰাখি আগবাঢ়ি যোৱা। দুৰ্বল নহ'বা। অনেক বাৰ নিমিত্ত হোৱা বিজয়ী আত্মা হোৱা। বিজয়ী আত্মাৰ কাৰণে কোনো কষ্ট নাই, কঠিনতা নাই।

***শ্লোগান:-** জ্ঞানযুক্ত দয়াশীল হোৱা, তেতিয়া দুৰ্বলতাবোৰৰ প্ৰতি অন্তৰত বৈৰাগ্য আহিব।

!!ওম্ শান্তি!!
